

РЕШЕНИЕ

№ 951

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1691** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава X от АПК във вр. с чл. 166 от ДОПК и чл. 38, ал. 8 от ЗДПомощи.

Делото е образувано по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район С., [улица], ет. 1, представлявано от М. Н. Т., в качеството ѝ на управител, чрез адвокат Р. Г. – САК против Акт за установяване на публично държавно взимане (АУПДВ) № РД05-11/20.12.2019г. на министъра на земеделието, храните и горите за публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване в размер на главница от 1076,00 лв. и лихва от 526, 42 лв. издаден на основание [чл.10 от ЗДП](#) и [чл.38, ал.1](#), във вр. [ал.3 от ЗДП](#), [чл.59, ал.1](#) и [ал.2 от АПК](#) и чл.162, ал.2, т.6 и 9, чл.165 и чл.166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Жалбоподателят сочи в жалбата, че издадения АУПДВ е незаконосъобразен поради непълнота на доказателствата и необоснованост. Издаденият АУПДВ е издаден и в противоречие с Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014 година.Твърди,че както към момента на осъществяване на размяната,така и към момента на издаването на АУПДВ,жалбоподателят действително е търговско дружество, но не е осъществявало никаква търговска дейност и в частност със заменената горска земя,като твърди,че не е променяно предназначението на имота,нито е реализиран какъвто и да е приход.Твърди се, че АУПДВ не дава обоснован и законосъобразен отговор относно фактическите основания, поради които

се счита, че дружеството е получило икономическо предимство и то в посочения в акта размер т.к. липсва методика за оценка на заменените имоти. Жалбоподателят твърди, че не е бил уведомен за започване на производството, което само по себе си е съществено процесуално нарушение на чл.26 от АПК. Направено е искане за отмяната на АУПДВ, като незаконосъобразен и присъждане на направените по делото разноски. В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв.Р.Г., която поддържа жалбата и изразява мотивирано становище за отмяна на оспорения адм. акт и присъждането на разноски по представен списък. В дадения от съда срок представя писмена защита.

Ответникът по оспорването – министърът на земеделието, храните и горите, редовно призован се представлява от адв. Г. в о.с. з. изразява становище за законосъобразност на оспорения административен акт, и неоснователност на жалбата. Претендира за присъждането на разноски, като представя списък и депозира писмени бележки в указаният срок.

Съдът като прецени допустимостта на жалбата, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, налице е правен интерес, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество последната е неоснователна при следните съображения.

От фактическа страна съдът приема за установено, че съгласно договор за замяна на недвижим имот № 55 от 23.01.2009г. в [населено място] на основание заповед № 103/22.01.2009 г. и чл. 15б, ал. 7 от Закона за горите Държавна агенция по горите (Д.) от една страна и жалбоподателят „ [фирма] са сключили договор за замяна, според който председателят на Д. прехвърлил на жалбоподателя правото на собственост върху имоти с площ 8,175 дка (осем декара и сто седемдесет и пет квадратни метра), частна държавна собственост, представляващи имоти с номера: 023013 (нула, две, три, нула, едно, три) с площ 1,493 дка (един декар четиристотин деветдесет и три квадратни метра) в землището на [населено място] с ЕКАТТЕ 05150, община „Р.“, област П., в местността „Кундорово“, при граници и съседи: имот №023003 - залесена територия на МЗГ - ДЛ/ДДС, имот №001440 - горски път на МЗГ-ДЛ, имот №022002 - залесена територия на Кметство [населено място] - община „Р.“, имот № 023014 - залесена територия на МЗГ - ДЛ/ДДС, имот №023067 - залесена територия на наследниците на А. Д. Г., имот №024011 - залесена територия на МЗГ — ДЛ/ДДС, съгласно скица №Ф02261/15.12.2008 г., заверена на 15.12.2008 г. от Общинска служба по земеделие и гори - Р. [населено място], попадащ в отдел 360, подотдел „в“ по Лесоустройствен проект от 1999 год. в териториалния обхват на дейност на Държавно ловно стопанство „Ч.“ [населено място]. Имотът представлява частна държавна собственост, видно от Акт за държавна собственост № 7003, съставен от областния управител на област с административен център П. на 22.01.2009г., вписан в Служба по вписванията - [населено място] с вх.рег. № 875/22.01.2009г., дело № 72, том 2; 024001 (нула, две, четири, нула, нула, едно) с площ 6,682 дка (шест декара шестстотин осемдесет и два квадратни метра) в землището на [населено място] с ЕКАТТЕ 05150, община „Р.“, област П., в местността „С.“, при граници и съседи: имот № 001440 - горски път на МЗГ-ДЛ, имот № 024042 - залесена територия на МЗГ — ДЛ/ДДС,

землищна граница, имот № 024002 — залесена територия на МЗГ - ДЛ/ДДС, съгласно скица № Ф02257/12.12.2008 г., заверена на 15.12.2008 г. от Общинска служба по земеделие и гори - Р. [населено място], попадащ в отдел 386, подотдел „3“ по Лесоустройствен проект от 1999 год., в териториалния обхват на дейност на Държавно ловно стопанство „Ч.“ [населено място]. Имотът представлява частна държавна собственост, видно от Акт за държавна собственост № 7004, съставен от областния управител на област с административен център П. на 22.01.2009г., вписан в Служба по вписванията - [населено място] с вх.рег. № 874/22.01.2009г., дело № 71, том 2. В замяна жалбоподателят прехвърлил правото на собственост на собствените си имоти в лицето на председателя на Д. площ от 13,000 дка (тринадесет декара), представляващи гори и земи от горския фонд, представляващи имот с номер 282015 (две, осем, две, нула, едно, пет) в землището на [населено място] с ЕКАТТЕ 44241, [община], област Л., в местността „Лозята“, при граници и съседи: имот № 282006 — залесена територия на наследниците на М. С. М., имот № 157079 - гора в земеделски земи - земи по чл. 19 от ЗСПЗЗ, имот №282005 - зелесена територия на Т. Т. Т., имот № 282007 - залесена територия на Д.-Д. Т. ДП, имот №282014 - залесена територия на наследниците на Г. В. С., имот № 282009 - залесена територия на Д.-Д. Т. ДП, имот № 282008 - залесена територия на наследниците на Х. М. М., имот № 000071 - залесена територия на Д.-Д. Т. ДП, имот № 000073 - полски път на [община], имот № 157046 - нива - земи по чл. 19 от ЗСПЗЗ, съгласно скица № Ф01049/21.11.2008 г., заверена на 21.11.2008 год. от Общинска служба по земеделие и гори — [населено място], попадащ в отдел 203, подотдел „62“ и отдел 203, подотдел „м1“ по Лесоустройствен проект от 2007 год. в териториалния обхват на дейност на Държавно горско стопанство [населено място]. Имотът е собственост на „Т. — Т. Т.“ Е., видно от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 13, том II, рег. № 2165, дело № 182 от 10.04.2006 г. на Нотариус № 477 с район на действие Районен съд Троян, вписан в Служба по вписванията - [населено място] с вх.рег. № 861 от 2006 г., акт № 161, том III, дело № 670/06 г., партидна книга том 15438, стр. 15439, 15440.

С решение на ЕК от 05.09.2014г. № С (2014) 6207 final относно схема за помощ № SA.26212 (2011/ С)(ex 2011/ NN-ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/С) (ex 2011/ NN-ex CP 176/B/08)(Решението на ЕК), приведена в действие в Р.България при замените на горска земя е прието, че при извършени в посочения период в решението замени на горски имоти, оценени по Наредбата за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване на право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (Наредбата – отменена) българската държава е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частни субекти в нарушение на чл. 108, §3 от ДФЕС. Съгласно чл. 107, §1 от ДФЕС всяко такова предимство, предоставено от държава-членка, нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, като поставя в по-благоприятно положение определени предприятия, поради което е несъвместимо с вътрешния пазар, нарушава конкуренцията в ЕС и представлява неправомерна държавна помощ, която подлежи на възстановяване.

На 29.09.2017г. гл. секретар на И./изпълнителна агенция по горите/ след проведена обществена поръчка с предмет: „Избор на правоспособен независим оценител и/ или оценителски екип, регистриран по Закона за независимите оценители, които да извършат оценка на поземлени имоти в горски територии в съответствие с

изискванията на решение на Европейската комисия от 05.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) И SA.26217 (2011/C),приведена в действие от Р. България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии“, обявил класирането на участниците по критерия „най-ниска цена“ – [фирма] (стр. 96 от делото).На 07.11.2017 г. И., представлявана от гл. секретар и началник на отдел “Счетоводство“ сключили договор № 242 от същата дата (стр. 102 до 112), с „А.“ в качеството му на изпълнител на следните услуги: Извършване на оценка на поземлени имоти в горски територии в съответствие с изискванията на Решение на Европейската комисия от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) И SA.26217 (2011/C), приведена в действие от Р. България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии.През 2018 г. в хода на адм. производство е изготвен оценителски доклад (стр. 66 до 78 от адм. преписка). В него е посочено, че е използван метода на пазарните аналози и метода на приходната стойност. В доклада е записано, че сделките с горски имоти се вписват като цена на имот, включващи в себе си цена на земята и тази на насаждението, което прави невъзможно разделянето на тези стойности. При недостатъчна информация за пазарни аналози в горски територии ще се ползват такива за земеделски имоти, при което ще бъде определена цената на земята. В този случай при определяне на цената на насаждението ще се ползва методът на приходната стойност. Според ЗДСобственост §1а, т. 4в за пазарни аналози се ползват имоти, разположени в същото землище, в което попада и оценяваният.Допуска се при липса на информация за сделки в конкретно землище, използване на данни за съседно землище или осреднени за общината, в която попада то. Обект на оценка на доклада са били 4 имота в [населено място]/л.72/Като заключение на доклада е таблицата (на стр. 73), от която е видно, че по метода на пазарните аналози оценката на заменените имоти на жалбоподателя е 5976,88лв.,което съставлява тяхната пазарна цена. На 20.11.2019г. АО изпратил до жалбоподателя писмо изх. №70-5653 (стр. 39 и 40),с което го уведомил, че в МЗХГ се открива производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 38, ал. 3 от ЗДП и чл. 162, ал. 2, т. 6 и т. 9 от ДОПК, като в срок от 14 дни може да представи доказателства, възражения и обяснения.Същото му е връчено на 25.11.2019г.Жалбоподателят не е изпратил възражение в указаният срок.На 20.12.2019 г. министърът на земеделието, храните и горите издал Акт за установяване на публично държавно вземане № РД 05-11/20.12.2019г./стр.36-37/При издаване на АУПДВ ,министърът се позовал на Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 final от 05.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) И SA.26217 (2011/C), с което е прието, че при извършени в посочения в решението период (01.01.2007 г. до 27.01.2009 г.) замени на горски имоти, оценени по Наредбата за определяне на базисните цени, цени за изключените площи и учредяване на право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд(отм.)– (Наредбата) държавата е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частните субекти в нарушение на чл. 108, §3 от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС).В акта е посочено, че Държавната помощ, която следва да се възстанови от жалбоподателят е 1076,00 лв. (хиляда седемдесет и шест лева),като същата е определена чрез оценителна експертиза за определяне на пазарната стойност на поземлените имоти в горски територии, в съответствие с изискванията на съображение 173 от Решението на ЕК. В АА/л.37/ е посочено ,че върху тази сума е начислена лихва от датата на предоставяне на помощта

на бенефициера 23.01.2009 г. до 19.21.2021 г., която е в размер на 526,47лв., като лихвения процент е изчислен с натрупване съгласно Глава V от Регламент (ЕО) № 794/ 2004 и с Регламент (ЕО) № 271/ 2008 съгласно чл. 4, т. 3 и т. 4 от Решението на ЕК. Общият размер на установеното публично държавно вземане е в общ размер на 1602,42 лв. (хиляда шестотин и два лева и четиридесет и две стотинки).

По делото е представена в цялост административната преписка от ответника послужила за издаване АУПДВ.

По делото е допусната съдебно-оценителна експертиза с въпроси формулирани от страните. Съдът не кредитира заключението на съдебния експерт т.к. при определяне на „пазарната стойност“ на процесните имоти в.л. е използвало единствено и само единичната цена на декар ,която е посочена в нотариалните актове,без да използва други източници на информация.Определението за „пазарната стойност" /на имотите/, регламентирано в § 1а, т. 2 ДР на ЗДС, е именно - осреднените цени от всички сделки с имоти за покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека - обезпечаваша покупко-продажба на имот, продажбите, чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, както и други възмездни сделки, с изключение на тези с предмет идеални части от имоти, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката..."

По повод направено доказателствено искане от адв. Г..По реда на чл.192 от ГПК, ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ ПО ГОРИТЕ е представила,заверени копия на следните документи:оценителни доклади, ползвани при определяне на стойността на предоставени от и на Държавата имоти, при сключване на Договор за замяна № 55/23.01.2009 година,между Държавна агенция по горите и [фирма].Същите са приети и неоспорени от страните в настоящото производство.

При тези фактически установявания съдът прецени следното:

За преценка законосъобразността на проведеното административно производство, следва да се съобрази приложимата нормативна уредба на общностното и национално право. Европейската регламентация на държавните помощи е залегнала в [чл. 107 от ДФЕС](#), който сочи, че освен доколкото е предвидено друго в [този Договор](#), всяка помощ предоставена от държава-членка или посредством държавни ресурси, в каквато и да е форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, давайки предимство на определени предприятия или на производството на определени стоки, ще се счита за несъвместима с вътрешния пазар, доколкото тя засяга търговията между държавите-членки. За и с цел гарантирането на конкуренцията и равнопоставеността в рамките на общия европейски пазар, държавите-членки на ЕС, предоставят, по силата на самите договори, на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз, възможността да разрешава предоставянето на държавни помощи. Категории помощи са изключени от контрола на Европейската комисия, доколкото се приема, че техният ефект е незначителен. Разрешаването на мерките, представляващи държавни помощи, става или посредством групово освобождаване на цели категории помощи или посредством индивидуално освобождаване на съответната мярка, след

нотификация- уведомление от страна на държавата-членка и изрично или мълчаливо разрешение ЕК, по реда на [чл. 108, § 3 от ДФЕС](#). Мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, от страна на ЕК, са установени в [Регламент /ЕО/ № 659/1999](#) на Съвета от 22.03.1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на [член 93 от Договора за ЕО](#), приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С/2014/6207 final, от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA. 26212 и SA. 26217, приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, в сила, към датата на постановяването на акта на ЕК, отм. считано от 13.10.2015 г. с [Регламент /ЕС/ 2015/1589](#) на Съвета от 13.07.2015г. Регламентът задължава ЕК, да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, доколкото производството пред ЕК, е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване може да се изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК, задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да изведе от бенефициента тази помощ. Помощта се възстановява с лихва от датата, на която е била на разположение на бенефициента, до датата на възстановяването. Начинът на възстановяването на помощта, е предоставен изцяло в правомощието на държавата-членка, да определи в националното си законодателство, норми, уреждащи начина и реда за възстановяване, доколкото то дава възможност за незабавно и ефективно изпълнение на решението, а в случай, че изпълнението е предмет на съдебен контрол от страна на националните съдилища – държавата-членка е длъжна да вземе всички необходими предварителни мерки, така че да не се осуети или забави възстановяването на помощта.

В изпълнение на горепосоченото общностното право, в страната е приет [Закон за държавните помощи /ЗДП/](#). Към датата на постановяване на оспорения акт са приложими ЗДП и ППЗДП. Законът по силата на чл. 1, т. 6 урежда националния ред и процедура по възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ. Съгласно [чл. 33](#), във вр. [чл. 8](#) и [чл. 10 от ЗДП](#) специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на земеделието, храните и горите. [Регламент 659/99/ЕС](#), ЗДП И ППЗП, предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение по реда на ДОПК, освен ако 1/. изпълнението му бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, или 2/. ако в решението на ЕК, не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови. В последния случай компетентния български орган следва да издаде допълнително и Акт за установяване на публично вземане. Процедурата по

издаването на такъв е уредена в [Глава VI от ЗДП](#). Посочени са две хипотези, при които се възстановява неправомерно предоставена помощ. Първата предвижда възстановяване, въз основа директно на Решение на ЕК, когато то представлява ИАА, по отношение на конкретен бенефициер и конкретно определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване (главницата и лихвата), по реда на [чл. 38, ал. 1](#) и [ал. 2 от ЗДП](#). Втората хипотеза, е предвидена в нормата на [чл. 38, ал. 3 от ЗДП](#), когато не е индивидуализиран субекта на държавната помощ и размера и в решението на ЕК.

Видно Решение на ЕК С/2014/ 6207 final от 5.09.2014 г. относно схема за помощ № SA. 26212 и SA. 26217, приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е и основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на втората посочена по-горе хипотеза - на основание специалния закон - [чл. 38, ал. 3 от ЗДП](#). Нормата на [чл. 38, ал. 3 от ЗДП](#), сочи, че когато с решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ или съответно на неправилно използвана държавна помощ не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на АПК - националният компетентен орган, следва да издири, идентифицира и определи наличието на нормативно-установените предпоставки за издаването на ИАА, по отношение на възможните бенефициери на помощ, за посочения в Решението на ЕК период, за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 1.01.2007г.—27.01.2009 г., като издаде, законосъобразен ИАА, по отношение на такъв субект, отговарящ на изискванията за бенефициер, по смисъла на [чл. 107, § 1 от ДФЕС](#), при съобразяване с Решението на ЕК, съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г., който въпрос е преюдициален за обосноваване наличието на държавна помощ, по отношение на конкретен частноправен субект, за относимия период и съответно, за възникване на задължението за възстановяване. [Чл. 38, ал. 4 от ЗДП](#), установява и специален ред за изпълнение на съответния ИАА, т. е. събиране на неправомерната помощ, установена по реда на чл. 38, ал. 3 - от органите на Националната агенция по приходите /НАП/, по реда на ДОПК. При тази регламентация, следва Министъра на земеделието, храните и горите, да издаде АУПДВ, на основание [чл. 38, ал. 3 от ЗДП](#), по отношение, на който изрично е предвидено приложението на процедурата по АПК, доколкото същия представлява ИАА, съгласно [чл. 21, ал. 2 от АПК](#), като спази и изискванията на [чл. 38](#) и [чл. 39 от ЗДП](#). Вземането по акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на [чл. 38, ал. 3 от ЗДП](#), във вр. [чл. 21, ал. 2 от АПК](#), представлява публично държавно вземане по аргумент на [чл. 6 от ЗДП](#), във вр. [чл. 38, ал. 4 от ЗДП](#). Издадения акт по реда на ЗДП, представлява изпълнително основание, по смисъла на [чл. 165 от ДОПК](#).

Оспорения в настоящото производство АУПДВ е издаден от компетентен

орган, в кръга на неговите правомощия по [чл. 33](#), във вр. [чл. 8](#) и [чл. 10 от ЗДП](#), в писмена форма, съгласно изискването на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) и съдържа посочване на фактическите и правни основания за издаването му. Административното производство проведено по реда на [чл. 38, ал. 3 от ЗДП](#), установява задължение за провеждане на производство по [чл. 38, ал. 6 от ЗДП](#), в сроковете и при дадените указания, посочени в диспозитива на Решението на Европейската комисия. Видно от решение на ЕК С/2014/ 6207 final от 5.09.2014 г. в него не са индивидуализирани бенефициерите и размер на помощта за всеки един от тях. Посоченото решение е материално-правна предпоставка за инициране на производството, но компетентният национален орган, дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на АУПДВ, в съответствие с приложимите общностни и национални материално правни и процесуални норми и указанията на ЕК.

Съдът счита за неоснователно оплакването на жалбоподателя изложеното в жалбата, че едва с връчването на обжалвания АУПДВ жалбоподателят е узнал, че е обект на разследване за неправомерна или несъвместима с ДФЕС държавна помощ, освен публичното обявяване на списъка по предходния текст, на същата дата жалбоподателят е изпратено писмо И. № 70-5653/20.11.2019г., връчено на 25.11.2019г., с което е уведомен за откриване на производството по издаване на АУПДВ и му е предоставена възможност да депозираща доказателства, възражения и обяснения. От посочената възможност жалбоподателят не се е възползвал, което е негово право, но е недопустимо да се твърди незнание. В приложения по преписката Оценителски доклад от 2018 г. по отношение на реалните пазарни цени на имотите, предмет на Договор за замяна - рег. № 55/23.01.2009 г., сключен между жалбоподателя и Д., се съдържа както основанието, въз основа на което дружеството - жалбоподател е включено в Списък на бенефициерите на несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ по Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г., така и начинът на определяне на размера на тази помощ. Наличието на несъвместима държавна помощ е обстоятелство, по което ЕК се е произнесла с решение. За пълнота на аргументите следва да се има предвид и следното: съгласно чл.297 от ДФЕС, законодателните актове (каквото е и настоящото Решение на ЕК - арг. чл.288 от ДФЕС) се публикуват в Официалния вестник на Европейския съюз и влизат в сила на датата, посочена в тях или при липса на такава дата - на двадесетия ден, след тяхното обнародване. Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г. е обнародвано в ОВ на ЕС бр. L080 от 25.03.2015г., като последното е допълнително оповестено и с ДВ бр.106/ 27.03.2015г. Правната природа на процесното решение като законодателен акт, насочен към България като държава-членка е видно както от неговото съдържание, така и от специалния раздел на публикацията при обнародването в ОВ - L, предназначен за нормативни актове. Съгласно съображение (66) от Известие на ЕК (2016/С 262/01), в своите решения за събиране Комисията се стреми да идентифицира получателите на несъвместимата помощ и да определи количествено помощта, подлежаща на събиране, но ако това не е възможно, както е в

настоящия случай, в решението за събиране Комисията описва методиката, чрез която държавата членка трябва да идентифицира получателите и да определи размера на помощта, която следва да бъде събрана. Именно този подход е възприет с Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г. Понятието „помощ“ включва не само позитивни престации на субсидии, заеми или капиталово участие, но други видове намеса, облекчаващи под различна форма тежестите, които обичайно натоварват бюджета на едно предприятие и които без да са субсидии, имат същото естество и последици. В конкретния казус, замяна на земи - държавна собственост, остойностени на цена различна от пазарната такава представлява държавна помощ. В съображение 149 от Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г. изрично е посочено, че административните цени, определени за целите на сделките за замяна (измежду които и процесната) не са отразявали в достатъчна степен реалната пазарна стойност на съответните горски парцели. Последното, видно от съображение 147 от същото решение е довело до системно завишаване на цената на съответната горска земя - частна собственост, в сравнение с пазарните цени, докато по отношение на държавните горски земи ситуацията не така еднозначна. Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г., ЕК установява, че предоставената чрез сделките за замяна несъвместима държавна помощ е с публичен произход, тъй като трансферира държавен имот. Жалбоподателя е получил предимство, което не би могъл да получи в условията на свободен пазар, с което е нарушена конкуренцията.

Съдът счита за неоснователно оплакването на жалбоподателя относно въведения довод за липса на качеството „предприятие“. Настоящият състав приема, че жалбоподателят изпълва съдържанието на понятието, по смисъла на чл.107 § 1 от ДФЕС. При издаване на АА органа е изложил в мотивите си, в т.7 - 10 от Известие на ЕК (2016/С 262/01), относно понятието „държавна помощ“, посочено в чл.107 § 1 от ДФЕС, предприятията се определят като субекти, извършващи стопанска дейност, независимо от правният им статут и начинът им на финансиране. В допълнение, т.2.1, съображение 10 от същото Известие, естеството на упражняваната от субекта (физическо лице, юридическо лице или публичен субект) конкретна дейност го дефинира като „предприятие“, като единственият релевантен в случая критерий е, дали този субект извършва стопанска дейност. Именно за установяване дали извършваните дейности покриват понятието „предприятие“, по смисъла на правото на ЕС в областта на конкуренцията, се изследва естеството на същите, като квалификацията „икономическа“ такава, т.е. дейност по предлагане на стоки или услуги, се поставя след преценка на всяка една отделна дейност, извършвана от конкретния субект. Настоящият състав следва да отбележи, че ДФЕС предоставя ограничена дефиниция за понятието „икономическа дейност“, поради което изясняването и на това понятие се извлича от практиката на Съда на ЕС. Съобразно мотивите на Решението по дело T-513/93 г., всяка дейност, състояща се от предлагане на стоки и услуги на даден пазар е икономическа дейност. Тази дефиниция предвижда две кумулативни предпоставки: 1.) наличието на предлагане на стоки и услуги; 2) наличието на определен пазар. В Решението по дело T-

217/03. Съдът извежда, че предлагането на стоки и услуги на даден пазар представлява абсолютно изискване за определянето на дадена дейност като икономическа такава, като за ирелевантни се приемат обстоятелствата дали лицето е субект на частното или публичното право, както и неговата правно-организационна форма. Според Съда е и обстоятелството, дали обследваното лице е физическо или юридическо такова. Без значение е и обстоятелството, дали това лице при осъществяването на дейността си реализира печалба или не, за да бъде квалифицирано като „предприятие“. Така в Решението на Съда на ЕС по обединени дела 209-2015 и 218/78 г. V. L. v S се приема, че всяко лице, извършващо икономическа дейност, може да бъде определено като предприятие, дори и в случаите, когато не реализира печалба. За определянето на една дейност като икономическа такава, не съществува изискване за реализиране на печалба - напр. футболните асоциации се определят от Съда като предприятия, независимо от обстоятелството, че нямат за цел да реализират печалба. Допълнително, в практиката си Съда на ЕС извежда и че за да бъде определено едно лице като „предприятие“ не е определящо, същото да има възможност за носене на финансов риск, което е по-скоро с независимостта на лицето, но не и с естеството на осъществяваната от него дейност - в този смисъл Решения по дело C-180/98 и дело C- 309/99 г. Видно от представени доказателства по делото жалбоподателят е сключил процесния договор в качеството си на търговец по ТЗ, респ. в това си качество е придобил имоти, предмет на сделката, което само по себе си ги включва в стопанския оборот, от който страната твърди, че имотите не са част. Последното категорично налага извода, че при сключване на процесния договор жалбоподателят е действал като „предприятие“ по смисъла на чл.107 § 1 от ДФЕС.

Съдът счита за неоснователно оплакването на жалбоподателя за незаконосъобразност и неправилност на използваната оценка на имотите.

Първо, необходимостта от възлагане на оценката на независим експерт, избран чрез открита публична процедура, на която жалбоподателя се позовава, касае хипотезата на чл.38 ал.7 т.2 от Закона за държавните помощи, каквато в процесният случай очевидно не е налице. Законодателят е предвидил размерът на подлежащата на възстановяване на неправомерната и несъвместима държавна помощ, да се определя по два алтернативно предвидени начина - или чрез информация, налична при администратора на помощ /както е в процесния случай/, или когато такава липсва - чрез оценка, извършена от правоспособен независим оценител, по смисъла на чл.38 ал.9 от ЗДП. В настоящият казус, МЗ е разполагало с необходимата информация, събрана от Изпълнителна агенция по горите през 2017 - 2018 г.

Второ в самото Решение на ЕК (2014] final/05.09.2014 г. и по повод на подадените от държавата в хода на процедурата данни, Комисията изрично отбелязва, че „българските органи вече притежават информацията относно административните цени, използвани в сделките за замяна, както и пазарните цени на всички парцели, засегнати от тези сделки ...“ (т.175]. Следователно,

още в хода на процедурата и към момента на постановяване на решението, информацията по чл.38 ал.7 т.1 от ЗДП е била налична.

Трето, видно от приложената по административната преписка оценка, същата е следвала предписаната в т.173 от Решение на ЕК (2014] final/05.09.2014 г. методика/л.78/, а именно: Определяне на разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя - частна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени; Определяне на разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя - държавна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени; Определяне на първоначалния размер на държавната помощ, получена в резултат на сделката за замяна, т.е. стойността на получена от разликата между втората и първата от горепосочените стойности.

На четвърто място, използваната от МЗ експертна оценка е изготвена по утвърдения през годините метод на пазарните аналози, за определяне на пазарната оценка към 2009 г. на недвижимите имоти, предмет на процесната замяна, на база на цената на съпоставими обекти по обобщени показатели, разположени в близост до имотите или в сходен ценови район, които са били продадени в период около датата на замяната. Приложен е доклад рег.№ 93-20-51/23.03.2017г. от Главен секретар на МЗХ до Министъра на ЗХ, с предложение за откриване на процедура за обществена поръчка за избор на оценител. Съдът приема ,че използвана от ответника оценка е в съответствие с поставените от ЕК изисквания, а именно: при определяне на пазарната цена на заменените държавни и частни горски имоти, следва да се определи и добави стойността на насаждението към момента на извършената замяна, която стойност участва, като ценообразуващ компонент при определяне на пазарната цена на горски имот, съобразно международните стандарти за оценка, която се определя от два компонента: стойността на земята и стойността на насаждението. Видно от приложените документи при определяне на пазарната цена на заменените държавни и частни горски имоти, следвало да се включи увеличената стойност на заменените имоти, вследствие от настъпилото увеличено търсене на имотите 2005-2008 г. до момента на извършената замяна, предвид това, че административната цена не е отразявала актуализация на пазарната цена и се е отклонявала с приблизително 20 % от средната пазарна цена. Последното е съобразно изложените аргументи в съображение 78, 79 и 80 от Решение на Европейската комисия 2011/С 273/06 от 2011 и съображение 153 и 154 от Решение на ЕК С (2014) 6207 final от 05.09.2014г. относно схема за помощ №SA.26212 (2011/С) и №SA.26217 (2011/С), в които се посочва, че административните цени, получени по Наредба за базисните цени, не са отразявали увеличението на цените на горски и земеделски имоти в периода 2005-2008г., както и че са се отклонявали повече от 20% от средната продажна цена, вследствие на което при изготвяне на пазарните оценки през 2018г. в съответствие с горните съображения е съобразено увеличеното търсене на имоти и покачването на цените, с което се установява, че бенефициерите са закупували имоти на

административна цена, която не е била актуализирана спрямо пазарните цени. При определяне на пазарната цена на заменените държавни и частни горски имоти е следвало да се включи изрично методиката за определяне на размера на несъвместима държавна помощ, посочена в съображение 173 от Решението на ЕК С /2014/ 6207 final от 05.09.2014 г. Последното е предвид фактът, че съгласно чл. 288 от Договора за функциониране на Европейския съюз решенията на ЕК са задължителни в своята цялост, като в съответствие с т.3.1. съображение 66 от Известие на ЕК относно 2.4.1.4, съображение 51 събиране на неправомерна помощ /2019/С 247/01/, в което се посочва, че „Ако не е възможно да идентифицира получателите на помощта в решението за събиране на предоставена държавна помощ, Комисията описва методиката, чрез която държавата -членка трябва да идентифицира получателите и да определи размера на помощта, която следва да бъде събрана“, както и в т. 4.4 съображение 99 от горесцитираното Известие се посочва, че „държавата -членка определя размера на помощта, въз основа на методиката изложена в решението за събиране.“

Съдът счита за неоснователен въведения от жалбоподателя довод за прилагане на правилата „*de minimis*“ поради следното: на първо място, преценката за наличие на минимална помощ по отношение на сделките за замяна се извършва съобразно условията на Регламент (ЕС) № 1407/2013 г. на Комисията от 18 декември 2013г. относно прилагането на чл. 107 и чл.108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта *de minimis*. Спазването на индивидуалния праг не дава основание неправомерната и несъвместима държавна помощ да бъде счетена за минимална. Изрично следва да се отбележи, че същественият въпрос, въз основа на който държавата е обект на процесното решение на ЕК е не е дали нарушаването на конкуренцията е минимално, а дали с получаване на минималната помощ има нарушение на правилата на конкуренцията. От момента, в който има нарушаване трябва да се възстановят условията на конкуренция, които са съществували преди предоставяне на помощта. На второ място, niskият размер на помощта или обстоятелство, че конкретни предприятия са осъществявали дейност на местно равнище, не означава, че предоставените помощи не могат да засегнат търговията между държавите членки и да предизвикат нарушение на конкуренцията. Независимо от фактът, че размерът на помощта попада в обхвата на *de minimis*, получаването на тази помощ освобождава предприятието от разходи, които поначало би трябвало да понесе в своето текущо управление или в хода на своята обичайна дейност, като така се нарушават условията на конкуренция. /Решение от 19 декември 2000 г. по дело Германия/Комисия, С-156/98, R., Решение от 15 декември 2005 по дело Италия, Комисия, С-66/02, R./ На трето място, категорично е налице нарушение на правилата на конкуренцията от страна на жалбоподателя, видно от приложените по делото и касаещи други сделки за замяна на държавни с частни горски имоти: АУПДВ № РД - 05-8/20.12.2019г. издаден срещу свързано с жалбоподателя дружество [фирма].

Относно въведения от жалбоподателя довод, за липса на вътрешен нормативен акт за приемане на методология - същият е неоснователен поради следното. На първо място, доводът на жалбоподателя е базиран на изначално неправилно тълкуване на правната природа на процесното Решение на ЕК и е в противовес с основен принцип на прилагане на правото на ЕС - този за неговата непосредствена приложимост. Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г., обнародвано в ОВ на ЕС бр. L080 от 25.03.2015 г., и допълнително оповестено и с ДВ бр. 106/ 27.03.2015 г., насочен към България като държава-членка (ДЧ) и е пряко приложимо, без да е необходимо издаването на какъвто и да било вътрешен нормативен акт от ДЧ. С решения СЕО изрично определя като „забранени“ всякакви национални правни мерки, обуславящи или опосредстващи действието или приложението на общностните правни норми - *Решение от 1973 г., делото ЕК срещу Италия*. Съдът на ЕС (ЕО) определя и като недопустими са всякакви действия като: последващо одобрение, обнародване и други действия по въвеждане или опосредяване на действието на общностната норма. В константната си практика, още от самото начало на дейността си, Съдът на ЕС (ЕО) извежда и утвърждава, че самата природа на Общността изключва възможността действието на общностното право да се опосредява от национални мерки: така с *Решение от 1964 г., делото Costs/E.*, СЕО постановява, че за разлика от обикновените международни договори, ДЕПО създава самостоятелен правов ред, интегриран в правните системи на ДЧ още с влизане в сила на договора и е задължителен за техните правораздавателни органи; С Решение от 1978 г., делото S., СЕО подчертава, че общностния правен ред става неделима част от правния ред, приложим на територията на всяка ДЧ. На трето място, принципът на непосредствена приложимост на общностното право в ДЧ е трайно и безпротиворечиво прилаган и в актуалната практика на Съда на ЕС. И доколкото такъв принцип съществува и действа и към настоящия момент, то вменяването на ДЧ на задължение за приеме вътрешен акт въз основа на общностен такъв е недопустимо и само по себе си е нарушение на правото на ЕС. От своя страна, търсената от жалбоподателя „методология“ е ясно, подробно и детайлно разписана в самото Решение на ЕК (2014) final/05.09.2014 г., при това без да е предвидена възможност за ДЧ да се отклонява от нея по какъвто и да било начин. И именно поради последното, методиката се съдържа дословно в техническото задание на обявената обществена поръчка за избор на оценител, публикувана на сайта на И., приложена по делото като писмено доказателство /л.78/.

Съдът счита, че по делото към момента на постановяване на съдебния акт, не са изтекли давностните срокове, визирани в ДОПК поради следното: Погасителна давност по националния закон са в противоречие с решение на Съда на ЕС по дело C-627/18. В член 16 параграф 2 от Регламент 2015/1589, съгласно който подлежащата на възстановяване помощ, включва лихви и принципът на ефективност, посочен в параграф 3 на същия член, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национален давностен срок към възстановяването на помощ, когато този срок е изтекъл още преди приемането на решението на комисията, с което тази помощ се

обявява за неправомерна и се разпорежда възстановяването ѝ или когато този давностен срок е изтекъл основно поради закъснението на националните органи при изпълнението на това решение. Даденото тълкуване е приложимо в настоящия случай, тъй като съгласно решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горски земи, е приведена в действие от Република България в нарушение на изискването за предварително уведомяване на Комисията. В този случай съгласно т. 51 от цитираното решение на Съда на ЕС получателят не може валидно да се позовава на оправдани правни очаквания относно правомерността на разглежданата помощ. В същия смисъл е и решение по дело С-349/17, т.98. В процесния случай решението на ЕК, С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година е издадено в рамките на 10 годишният давностен срок по чл. 15 от приложимия по време Регламент (ЕО) №659/99, отменен с Регламент № 2015/1589. От доказателствата по делото е установено, че компетентният национален орган е издал оспорения АУПДВ по чл. 38, ал. 3 ЗДП на 20.12.2019г. При тези обстоятелства и предвид цитираната съдебна практика на Съда на ЕС давностният срок, предвиден в националния закон не следва да се прилага. Поради което съдът приема, че не налице изтекла погасителна давност.

Предвид горното, съдът приема, че от ответника носещ доказателствената тежест в настоящото производство доказва по основание и размер твърдяната неправомерна помощ, подлежаща на възстановяване от жалбоподателя, както е използвал валидни и законосъобразни правила и методи, за определянето стойността на подлежащата на възстановяване неправомерно предоставена държавна помощ .

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски в размер 1192.60 лв. адвокатски хонорар 410,60 лв., депозит за вещо лице общо 782лв., /съдът констатира ,че са надвнесени 100лв. от ответника/, като представя списък на разноските и доказателства за тяхното заплащане. С оглед на което, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Министъра на земеделието, храните и горите направените в хода на делото разноски в общ размер на 1092,60 лева.

Водим от горното АССГ, 34 състав ,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], Е., чрез адв. Р. Г. срещу АУПДВ №РД-05-11/20.12.2019г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите с който е определена за публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване в размер на главница от 1076,00 лв. и лихва от 526,42 лв.

ОСЪЖДА [фирма], Е. да заплати на Министъра на земеделието, храните и

горите направените по делото разноси в размер на 1092.60лева /хиляда деветдесет и два лева и шестдесет стотинки/лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: